

HETTY VAN AAR
SPIEGELTJE, SPIEGELTJE

STANDAARD UITGEVERIJ

Eerste editie: © 2013 Standaard Uitgeverij nv
Gerestylede editie: © 2021 Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Kato gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier.

ISBN 978 90 02 27259 2
D/2021/0034/332
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Driftig trok Kato de bovenste la van haar bureau open. Met vlugge vingers woelde ze door de chaos van spullen die ze bewaarde. Hup! Daar trok ze de volgende la al naar zich toe. Opnieuw graaiden haar handen rond, langs afgekloven potloodjes, brokkelige gummetjes en overbodige schriftjes. Langs belangrijke of onbelangrijke briefjes die wel of niet bewaard moesten worden, maar waarvan ze zelf de inhoud vergeten was.

‘Jeeminee!’ verzuchtte ze. ‘Waar heb ik dat recept toch gelaten?’ Ze vroeg het aan zichzelf omdat er niemand anders in haar kamer was, maar een antwoord kon ze niet geven. Wist ze het maar. Als ze dat recept vond, kon ze aan de slag. Straks ging ze naar de filmavond bij Yelien, samen met Eline, Ellen en Emma. En ze

had zich voorgenomen om niet alleen een film mee te nemen. Nee, ze zou haar vriendinnen trakteren op overheerlijke chocolademuffins. Kleine, bruine minimuffins. Tenminste, als ze dat verdwenen recept te pakken kreeg. Dat had ze ook altijd! Dingen die ze niet zocht, vielen vanzelf voor haar voeten. Maar dingen die ze kwijt was, waren met geen tien speurhonden op te sporen. Ze gaf het op. Met haar handen in haar springerige haar keek ze nog een keertje om zich heen. Van de plank boven haar bureau naar het overvolle werkblad en de rommelige, open laden. Opeens ging haar een licht op. Wacht eens, had ze niet ooit een map gemaakt om haar recepten in te bewaren? Het moest een rode map zijn, ze wist het haast zeker. Opnieuw gleden haar ogen langs de boekenplank. Kijk! Daar stond de rode map! Ze had er nog wel 'recepten' op geschreven, met dikke, zwarte stift. Enthousiast plukte ze de map van de plank en ging ermee op haar bed zitten. Ze sloeg de map open. Een diepe zucht van teleurstelling volgde. Jeetje, er zat maar één papiertje in de map. Een smoezelig papiertje met daarop het recept van haar favoriete pannenkoeken. Dat was lang geleden, ze kon het recept intussen wel dromen, zo vaak had ze die pannenkoeken al gebakken. Toch wist ze zeker dat ze veel meer recepten had bewaard, maar waar had ze die gelaten? Niet

op haar bureau en ook niet in een van de lades. Altijd was ze alles kwijt, ook al deed ze nog zo haar best. Nee, het was nog erger. Hoe harder ze haar best deed iets te bewaren, hoe eerder ze het kwijt was. Ze snapte niet hoe dat kwam. Op school dachten ze wel eens dat ze haar spullen expres kwijtmaakte, maar dat was echt niet waar. Ooit, ooit hoopte ze een manier te vinden om niets meer kwijt te raken. Misschien werd er wel een pilletje uitgevonden: de antikwijtraakpil. Opeens spitste ze haar oren. Met haar hoofd schuin stond ze stil en luisterde. Waren ze daar? Ja, ze hoorde hun stemmen bij de voordeur. Papa's zware, brommende stem met ertussendoor de hoge geluidjes van Mark en Steven. Met hun drietjes waren ze naar de dierenwinkel geweest waar Steven een tamme rat mocht uitkiezen. Kato griezelde. Jakkes! Een tamme rat! Wat moest je daar nu mee? Ze had van alles geprobeerd om hem op andere gedachten te brengen. 'Neem toch een goudvis', had ze gezegd. 'Goudvissen hebben zo'n mooie kleur en je kunt altijd naar ze kijken.' Maar Steven wilde geen goudvis. Die kon je niet aaien. 'Een konijn kun je wel aaien', had Kato bedacht. Maar Steven wilde geen konijn, want konijnen zaten buiten in een kooi. Steven wilde gewoon een beestje dat binnen woonde, het liefst bij hem op de kamer.

‘Een wandelende tak dan?’ had Kato geprobeerd. Maar Steven had vastbesloten zijn hoofd geschud. Nee, ook geen wandelende tak. Hij wilde een tamme rat, die kon je dressereren. Hij wilde zijn ratje kunstjes leren, daar had je tenminste wat aan.

Met een ongelukkig gezicht had Kato hen nagekeken toen ze naar de dierenwinkel vertrokken. Nee, ze wilde niet mee. Sinds Snorry, haar hamster, dood was gegaan, was ze nooit meer naar de dierenwinkel geweest. Ach, die Snorry... hij was de liefste hamster van de hele wereld geweest. Een lievere hamster dan hij zou ze nooit meer vinden en daarom wilde ze geen hamster meer. En al helemaal geen tamme rat. Bah! Ze hoopte maar dat Steven de rat niet op zijn kamer mocht houden. Stel je voor, ze zou nooit meer rustig in haar bed kunnen liggen als ze wist dat er een deur verder een rat rondliep. Niet dat ze bang was voor een tamme rat, helemaal niet. Ze was voor geen enkel beestje bang, zolang ze maar niet midden in de nacht over haar bed liepen.

Hoorde ze daar haar naam? Ja, ze werd geroepen.

‘Kaatje, kom je kijken?’ riep Steven onder aan de trap.

Met tegenzin zette Kato koers naar de trap. Beneden zag ze haar broertje staan. Met

hoopvolle ogen keek Steven haar aan. Hij zag er zo blij uit met dat doosje uit de dierenwinkel in zijn handen. Kato nam zich voor iets aardigs te zeggen en niet meteen die rat af te kammen. Arme Steven, hij was nog klein. Ze moest hem gewoon laten denken dat hij een rat kon dressereren. Ze moest hem desnoods laten denken dat hij en zijn rat wereldberoemd zouden worden.

Met een lach op haar gezicht boog ze zich over haar jongere broertje.

‘Laat eens kijken wat je hebt gekocht’, zei ze.

Gespannen keek ze toe hoe haar broertje de doos met luchtgaatjes openvouwde. Ze hield haar adem in en gluurde door een kiertje in de doos. Toen werden haar ogen groot van verbazing. Dat was geen rat, daar in die doos. Dat leek meer op een zachte, zilverblonde pruik. Een langharige pruik, maar dan wel een die bewoog. Je kon niet zien wat de voor- of achterkant was, maar het zag er superzacht uit.

Kato keek haar broertje aan. ‘Wat is dat?’

Steven straalde van trots. ‘Dat is mijn langharige cavia.’

Belangstellend boog Kato zich wat dieper over de doos. ‘Hoe heet hij?’

‘Zij,’ verbeterde Steven haar, ‘het is een vrouwtje.’

‘Maar dan wel een deftig vrouwtje’, knikte Kato.